

empel; for, mine Herrer, hele Deres Optræden under Krigen overfor det radikal-socialdemokratiske Ministerium maa De bøde for; den gamle Adam maa druknes helt og fuldt, der maa ikke være Pust eller Aande tilbage i ham. Og saa mener jeg, at dansk Parlamentarisme skal begynde et nyt og bedre Levned. Jeg vil haabe, at den Nemesis, som nu i en sjælden Grad er kommet over de Herrer i stort som indtil de mindste Enkeltheder, maa øve sin Virkning.

Jeg skal dernæst beskæftige mig med det Spørgsmaal, om det ikke er et meget farligt Præcedens, der er skabt gennem Justitsministerens Nægtelse af at udlevere Cold-Førhørenes Akter til Finansudvalget. Den højtærede Justitsminister udtalte i Fredags, at han beklagede, at hele denne Sag om Direktør Colds Forhold var kommet op. Det er for øvrigt ham selv, der har foranlediget Undersøgelsen, og jeg tror, han har gjort rigtigt deri, at han har gjort, baade hvad han er berettiget til, og hvad han er forpligtet til. Jeg har offentligt takket ham derfor, og jeg kan ikke se Berettigelsen af de Angreb, der nu fra forskellige Sider, ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, mere eller mindre ondskabsfuldt rettes mod Ministeren i denne Anledning. Jeg har offentligt takket den højtærede Justitsminister, fordi han har gjort, hvad der var hans Ret og Pligt, at han, da der forelaa denne bestemt formulerede Anklage, lod den komme til Undersøgelse.

Men nu udtaler han, at han er bange for, at denne Sag skal bortlede Opmærksomheden fra Bankkommissionen. Det tror jeg ikke, den højtærede Justitsminister har Ret i; jeg mener lige det modsatte. Jeg tror, at hele denne Sag og de konkrete Forhold, der er blevet saa stærkt Genstand for Offentlighedens Opmærksomhed, har bidraget i høj Grad til, at Bankkommissionen har faaet en Følelse af, at der findes en offentlig Mening her i Landet, som forlanger, at den skal føre Undersøgelsen igennem til Bunds, og at vi skal faa den fulde Offentliggørelse. Men der var i den højtærede Ministers Ord forleden Dag nogle mærkelige Udtalelser, uklare, men saadanne, at de kunde forstaaes, som om det alligevel var Meningen, at Offentliggørelsen skulde indskrænkes saa meget som muligt. Den højtærede Justitsminister udtalte: „Jeg synes, at denne Affære, som har ramt Landet saa haardt, skulde vi se at komme ud over paa en for Landet god Maade, og det

synes jeg, vi vil gøre, hvis vi, naar Undersøgelsen er færdig, tager Sagen op til Behandling her i Tinget“. Saa siger Ministeren ganske vist, idet han fortsætter, at han en Gang har udtalt her i Tinget, at Undersøgelsen vil blive ført til Bunds; men saa kommer der paa ny længere hen i Talen nogle Udtalelser, der lyder saaledes — det var det, jeg lige hentydede til —: „Desværre har man ved denne Undersøgelse faaet Opmærksomheden bortledet fra selve den store Undersøgelse af Landmandsbankens Forhold. Jeg haaber ikke, det skal ske mere, men at det maa lykkes at komme til Ende med denne Undersøgelse, og jeg kan ikke andet end saa kraftigt, jeg overhovedet formaar det, sige: Lad os fra de forskellige Partiers Side her i Rigsdagen være enige om een Ting: at selve Landmandsbankkatastrofen er tilstrækkelig forfærdelig i sig selv, lad os ikke gøre den yderligere forsmædelig for Landet ved, at vi skal udbasunere alt det, — der er sket. Men jeg maa samtidig, for ikke at misforstaaes, sige, at skulde man fra nogen Side ønske det, skal jeg ogsaa erklære mig parat til fra min Side at tage Kampen op“. Det er ikke meget klart, men jeg kan ikke forstaa det anderledes, end at hvis man fra nogen Side vil udbasunere alt, hvad der er sket, er Ministeren parat til at tage Kampen op mod denne Udbasunering. Han slutter med at sige: „Men jeg synes, at det vilde klæde Landets og de politiske Partiers Værdighed bedst, om vi lod være, at vi søger at komme til Bunds i denne Affære, men ikke gør mere Støj end nødvendigt“.

Disse mærkelige, uklare Udtalelser: at Sagen ikke maa udbasuneres, og at man ikke skal gøre mere Støj end nødvendigt, og at naar Undersøgelsen i Kommissionen er færdig, maa vi tage Sagen op her paa Rigsdagen paa en rolig og stilfærdig Maade — disse Udtalelser gør mig en Smule betænkelig, og de gør det saa meget mere, som der jo vitterlig har været Bestræbelser oppe i denne Retning. I Begyndelsen af December gik der stærke Rygter om det saakaldte Étatsraadforlig; det blev paastaat — og disse Rygter fandt ogsaa Vej mellem Rigsdagsmænd, jeg hørte dem fra ret god Kilde i de første Dage i December —, at Étatsraaderne H. N. Andersen og Emil Glückstadt nu vilde forsones sig. Og gennem en Udtalelse, der senere er fremkommet offentlig, har man fra autoritativ Side faaet Programmet for hele denne Forsoningsaktion, der gik ud paa, at hvad der var